

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobkyně **Ing. M. K.**, bytem x, zastoupené JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti 1) MUDr. R. H. a 2) V. P., obou bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. 182203/2013/KUSK, sp. zn. SZ 152790/2013/KUSK REG/Pe,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. 182203/2013/KUSK, sp. zn. SZ 152790/2013/KUSK REG/Pe, a rozhodnutí Městského úřadu Mnichovice ze dne 5. 8. 2013, č. j. MUMN/3930/2013/boch, sp. zn. SÚ/749/2013/HBo, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, JUDr. Josefa Kopřivy.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou dne 3. 3. 2014 do datové schránky Krajského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. 182203/2013/KUSK, sp. zn. SZ 152790/2013/KUSK REG/Pe (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce

a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mnichovice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 8. 2013, č. j. MUMN/3930/2013/boch, sp. zn. SÚ/749/2013/Hbo. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo zastaveno řízení o odstranění stavby části oplocení pozemku p. č. x, která měla být umístěna na pozemku st. p. x (vše v k. ú. a obci P. u Prahy), neboť stavební úřad dospěl k závěru, že se celá stavba oplocení, kterou vyhodnotil jako udržovací práce, nachází na pozemku p. č. x.

Žalobkyně uvedla, že si v roce 2008 nechala vytyčit vlastnické hranice pozemků st. p. x v k. ú. a obci P. u Prahy úředně oprávněnými zeměměřičskými inženýry Ing. J. K. a Ing. T. M. z důvodu koupě příslušných pozemků od obce S. Hranice pozemku byly vytyčeny přímo na místě a označeny značkami. Na základě provedeného měření žalobkyně zjistila, že stavba oplocení pozemku p. č. x, kterou provedly osoby zúčastněné na řízení jako vlastníci sousedních pozemků p. č. x a x, je částečně umístěna na jejím pozemku st. p. x. Jelikož na písemné upozornění osoby zúčastněné na řízení nijak nereagovaly, obrátila se žalobkyně se svojí žádostí o prošetření umístění oplocení na stavební úřad. Ten vyzval žalobkyni a osoby zúčastněné na řízení k účasti na kontrolní prohlídce, která se měla konat dne 2. 11. 2012. Osoby zúčastněné na řízení se však k provedení místního šetření nedostavily. Stavební úřad je následně výzvou ke zjednání nápravy ze dne 29. 11. 2012 vyzval, aby předložily doklady, na jejichž základě byla stavba oplocení na pozemku p. č. x provedena, a to ve lhůtě do 17. 12. 2012. Dne 7. 6. 2013 se vzhledem k nečinnosti stavebního úřadu žalobkyně rozhodla zaslat další dopis, kterým se dožadovala sdělení informací o probíhajícím řízení za účelem zjednání nápravy a žádala o zvolení dalšího vhodného postupu ve věci. Na základě tohoto podnětu byl žalobkyni doručen dopis ze dne 5. 8. 2013 ve věci prošetření umístění části oplocení pozemku p. č. x na jejím pozemku, ve kterém orgán prvního stupně žalobkyni informoval, že se osoby zúčastněné na řízení dostavily dne 17. 12. 2012 k podání vysvětlení a předložení dokladů, na jejichž základě byla stavba oplocení provedena. Dle vyjádření osob zúčastněných na řízení nebylo na stavbu vydáno žádné povolení a orgán prvního stupně stavbu posoudil jako udržovací práce na základě místního šetření ze dne 1. 8. 2013, kdy byl rovněž předložen protokol o vytyčení hranice pozemku č. 213-12/2013 zpracovaný Ing. M. K. dne 1. 8. 2013, ze kterého vyplývá, že oplocení pozemku p. č. 12/2 je zcela na tomto pozemku. Proto dne 5. 8. 2013 orgán prvního stupně zastavil řízení o odstranění stavby.

Žalobkyně považuje postup stavebního úřadu za nesprávný a nezákonný, protože neposoudil dostatečně skutkový stav, protože vycházel pouze z podkladů předložených osobami zúčastněnými na řízení, a s tvrzeními žalobkyně se v odůvodnění nijak nevypořádal. Stavební úřad vycházel z protokolu o vytyčení hranice pozemku vypracovaného Ing. M. K. a z výsledků místního šetření, kterého se však žalobkyně nemohla účastnit, jelikož o konání místního šetření nebyla správním orgánem vyrozuměna. Stavební úřad se nijak nevypořádal s dokumentem předloženým žalobkyní, obsahujícím vytyčení vlastnické hranice, který byl vypracovaný na objednávku žalobkyně úředně oprávněnými zeměměřičskými inženýry panem Ing. J. K. a Ing. T. M. již dne 31. 3. 2008. Na základě jejich měření, které bylo provedeno řádným způsobem na místě geodetickými přístroji Topcon GPT 9003M bylo zjištěno, že se předmětná stavba oplocení skutečně nachází na pozemku žalobkyně, jak vyplývá z geodetických plánů, které jsou součástí vytyčení vlastnické hranice.

Žalobkyně navíc uvádí, že k faktickému vytyčení hranic mezi pozemky a k příslušnému měření pomocí geodetických přístrojů nikdy nedošlo, neboť Ing. M. K. pouze vypracoval protokol, kdy vycházel výlučně z geometrického plánu z roku 1933.

Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem stavebního úřadu, že byla stavba plotu udržovacími pracemi, neboť její rodina je vlastníkem pozemku st. p. x po několik generací a může proto s určitostí tvrdit, že pozemky p. č. x nikdy oploceny nebyly. Toto tvrzení si

správní orgán mohl ověřit dotazem u ostatních sousedů při provádění místního šetření dne 1. 8. 2013, stejně tak jako ze snímku z pozemkové mapy, která je veřejně dostupná, což však neučinil. Úvaha správního orgánu, že se v tomto případě jedná pouze o udržovací práce a není proto zapotřebí stavební povolení, je proto nesprávná. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že stavební úřad již jednou rozhodoval o oplocení pozemku st. p. x, kdy svým rozhodnutím vlastníkům tohoto pozemku nařídil, aby zajistili oplocení pozemku, které ze severní strany chybí. Oplocení z tohoto důvodu nemohlo být ani kolem pozemků p. č. x. Osoby zúčastněné na řízení nadto při koupi pozemku věděly, že se jedná o louku, která není určena k zastavění, a nelze zde proto umísťovat žádné stavby či oplocení. Umístily však na pozemek nejen oplocení, ale i jiné stavby, jako je obytná stavba, vodní nádrž, studna, přístřešek pro auto a další. Tyto stavby byly provedeny bez stavebního povolení či ohlášení, což mohlo být pro stavební úřad jasným signálem, že jejich tvrzení o udržovacích pracích na oplocení je nepravdivé.

Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se v konkrétním případě nejednalo o místní šetření, ale pouze o kontrolní prohlídku, neboť konání místního šetření stavební úřad ve svém dopise adresovaném žalobkyni i v usnesení o zastavení řízení výslovně potvrdil.

Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že nebyl dostatečně zjištěn a prokázán skutkový stav věci, jelikož správní orgány nevycházely z veřejně dostupných informací uvedených na veřejném portálu, ale pouze z podkladů předložených osobami zúčastněnými na řízení, a jejich rozhodnutí jsou proto nesprávná a nezákonná. Proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žaloba byla dle jeho názoru podána opožděně, protože napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 1. 2014, žaloba však byla podána u Krajského soudu v Praze až dne 3. 3. 2014, tedy po uplynutí lhůty dvou měsíců pro podání žaloby. Podle předložené kopie žaloby žalobkyně nepožádala o prominutí zmeškání lhůty pro podání žaloby, a žalovaný proto navrhuje, aby výše uvedená žaloba byla odmítnuta z důvodu opožděnosti.

K hlavním argumentům žalobkyně žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí, že úsek starého oplocení je znázorněn i na náčrtku Ing. K., na kterém není uveden autor ani razítko provádějící instituce. Plánek předložený Ing. K. byl údajně proveden v roce 2008, ale takové měření není v evidenci Katastrálního úřadu Praha - východ, nemá přidělené číslo záznamu podrobného měření změn a chybí mu náležitosti požadované vyhláškou. Proto žalobkyně argumentuje listinou, která nemá úředně průkaznou váhu.

Skutečnost, že projednávaná stavba oplocení je umístěna pouze na pozemcích osob zúčastněných na řízení a nezasahuje na pozemek žalobkyně, je doložena vytyčovacími náčrty vyhotovenými pod číslem zakázky x dne 1. 8. 2013 úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. M. K., který nese právní odpovědnost za jím vyhotovený vytyčovací náčrt projednávané stavby oplocení. K žalobkyni uváděnému nepřizvání k místnímu šetření žalovaný ve spisovém materiálu ověřil, že dne 1. 8. 2013 stavební úřad neprovedl místní šetření, ale pouze kontrolní prohlídku stavby oplocení podle § 133 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) k ověření skutečného stavu stavby. Kontrolní prohlídka stavebního úřadu není místním šetřením, jak uvádí žalobkyně, a stavební úřad na kontrolní prohlídku nezve podle § 133 odst. 4 stavebního zákona všechny účastníky řízení jako u místního šetření spojeného s ústním jednáním. V závěru odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno, že stavební úřad řízení o odstranění stavby zastavil, protože podle vytyčovacího plánu je celé oplocení umístěno na pozemcích jeho vlastníků. Provedenou opravu původního oplocení

posoudil stavební úřad jako udržovací práce, které dle § 79 odst. 6 a § 103 odst. 1 písm. c) stavebního zákona nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby, územní souhlas, stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Nesprávně uvedené číslo pozemku ve výroku usnesení stavebního úřadu stavební úřad k podnětu žalobkyně opravil postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobkyně reagovala námitkou, že kontrolní prohlídka podle § 133 stavebního zákona se týká stavby rozestavěné, a nikoliv stavby již dávno dokončené. Protože stavba oplocení nebyla povolena ani ohlášena, nebyla zde podle žalobkyně možná ani kontrolní činnost stavebního úřadu podle § 133 stavebního zákona. Navíc si stavební úřad odporuje, protože udržovací práce nejsou stavbou a tudíž se u nich neprovádí ani kontrolní prohlídka stavby. Žalobkyně dále s odkazem na jí předložené vytyčení hranic vyslovila nesouhlas se zaměřením Ing. M. K. a navrhla, aby soud nechal vypracovat revizní zaměření pozemků a stavby oplocení. Dále navrhla vyslechnout majitele sousedních pozemků a původní majitele dotčených nemovitostí jako svědky.

Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily.

Nejprve se soud zabýval přípustností žaloby a v tomto směru konstatuje, že žaloba byla podána včas, a to v poslední den lhůty k jejímu podání. Napadené rozhodnutí bylo podle připojené doručky dne 23. 12. 2013 uloženo na poště, žalobkyně byla vyzvána k vyzvednutí zásilky a bylo jí zanecháno poučení. V souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu pak došlo uplynutím lhůty 10 dnů, tj. dne 2. 1. 2014, k doručení zásilky. Poslední den dvouměsíční lhůty pro podání žaloby tak připadl na neděli dne 2. 3. 2014, proto podle § 40 odst. 3 s. ř. s. bylo posledním dnem lhůty pondělí dne 3. 3. 2014, kdy byla žaloba také dodána do datové schránky soudu. Protože byly splněny veškeré procesní podmínky pro projednání žaloby, soud přistoupil k jejímu věcnému projednání.

Krajský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 129 odst. 1 písm. a) a b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby

a) vlastníku stavby, která svým závadným stavem ohrožuje život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob, a její vlastník přes rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby; jde-li o stavbu, která je kulturní památkou, postupuje se podle zvláštního právního předpisu,

b) vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou žalobkyně, že se stavební úřad ani žalovaný dostatečně nezabývali jejími tvrzeními a jí předkládaným důkazem - vytyčením vlastnické hranice vypracovaným Ing. J. K. a Ing. T. M. dne 31. 3. 2008.

Mezi základní povinnosti správního orgánu patří zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu), pečlivě přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo a co uvedou účastníci (viz § 50 odst. 4 správního řádu), a v odůvodnění svého rozhodnutí se vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (viz § 68 odst. 3 správního řádu).

V dané věci žalobkyně nesouhlasila s názorem osob zúčastněných na řízení, že se oplocení jejich pozemku nachází na tomto pozemku a ne na pozemku žalobkyně. Na podporu svých tvrzení předložila vytyčení vlastnické hranice vypracované zeměměřičskými inženýry Ing. J. K. a Ing. T. M. dne 31. 3. 2008 (byť v celém rozsahu až jako přílohu odvolání, v řízení před stavebním úřadem předložila jen částečnou kopii vytyčovacího náčrtu postrádající jakoukoliv identifikaci osoby, která náčrt vyhotovila, či údaj o datu zpracování a číselném označení vytyčení). Ačkoliv stavební úřad měl podle předloženého správního spisu výše uvedený dokument, jímž žalobkyně podpírala svá tvrzení, k dispozici, v odůvodnění svého rozhodnutí se s ním žádným způsobem nevypořádal (ani žalobkyni nevyzval k předložení jeho uceleného stejnopisu), a to přes to, že sám v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že „*jíž při konání místního šetření dne 2. 11. 2012 ústně doporučil Ing. K., aby si zajistila vytyčení vlastnických hranic, dle jejího úsudku nezávislým geodetem*“. Tímto postupem stavební úřad naprosto nedostal svým povinností zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přihlížet ke všemu, co uvedou účastníci řízení, a řádně odůvodnit své rozhodnutí a vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků, které na něj kladou uvedená ustanovení správního řádu.

Poté, co se žalobkyně odvolala a přiložila celou kopii vytyčovacího náčrtu, který je opatřen razítkem a podpisem Ing. J. K. jako úředně oprávněného zeměměřického inženýra, nevypořádal se s touto listinou v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani žalovaný. Předložení této listiny ani nezmínil, zrekapituloval pouze polemiku ze strany osob zúčastněných na řízení, avšak sám nijak nevysvětlil, proč takový listinný důkaz v kontrastu s vytyčovacím náčrtem předloženým osobami zúčastněnými na řízení zcela přehlíží a ani se výslovně neztotožnil s hodnocením vysloveným osobami zúčastněnými na řízení. Tento nedostatek je o to závažnější, že žalobkyní předkládaný dokument zjevně podporoval opačný závěr, tedy že oplocení sousedního pozemku se nachází na pozemku žalobkyně, a mohl tudíž zásadně ovlivnit výrok napadeného rozhodnutí.

V situaci, kdy má správní orgán k dispozici několik dokumentů, které podporují opačné závěry nelze v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu ignorovat dokumenty předložené jedním z účastníků správního řízení, ale je třeba zvážit všechny byť protichůdné podklady a případně podle § 3 správního řádu doplnit podklady rozhodnutí tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti soud považuje za vhodné poukázat analogicky na právní větu připojenou k rozsudku Krajského

soudu v Brně ze dne 25. 10. 2007, č. j. 30 Ca 258/2005 – 37, publikovanému pod č. 1579/2008 Sb. NSS, podle níž „*nesouhlasí-li stavební úřad se závěry znaleckého posudku předloženého účastníkem řízení, musí v rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem vyložit, v čem konkrétně neodpovídají závěry znaleckého posudku faktickému provedení stavby a v čem závěry znaleckého posudku neodpovídají požadavkům stanoveným právními předpisy. Oproti závěrům, vyplývajícím ze znaleckého posudku, musí správní orgán také položit své vlastní zcela konkrétní hodnocení, zda došlo ke splnění veřejného zájmu (zde souladu se zájmem na protipožární ochraně), a to i za pomoci jiného znaleckého posudku. Pokud správní orgán nezpochybnil a nevyvrátil závěry znaleckého posudku předloženého žalobkyní, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“.* Jelikož ani žalovaný v dané věci dokumenty předložené žalobkyní do svých úvah nijak nezahrnul a nedostatečnost rozhodnutí stavebního úřadu nenapravil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně dále nesouhlasila se závěrem stavebního úřadu, že šlo v případě stavby plotu o udržovací práce na rozpadajícím se oplocení, neboť pozemek osob zúčastněných na řízení dle jejího názoru nebyl do doby stavby plotu oplocen.

Jak soud zjistil ze spisu, není z protokolu z místního šetření ze dne 1. 8. 2013 ani z jiného dokumentu obsaženého v předloženém správním spise zřejmé, na základě jakého „vyjádření vlastníka“ dospěl stavební úřad k závěru, že „byla provedena oprava původního rozpadlého oplocení“. Myslí-li tím vyjádření osob zúčastněných na řízení, je nutno konstatovat, že to není důkazem, nýbrž prostým tvrzením, o něž se zpravidla nelze ve skutkových závěrech opírat, a to zejména s ohledem na jeho přirozenou nedůvěryhodnost danou zájmem účastníka řízení na jeho výsledku. To platí dvojnásob v situaci, kdy o relevantním skutkovém stavu panují mezi účastníky protichůdné názory. Za takových okolností je třeba vést za účelem zjištění skutkového stavu dokazování, ať již listinami či výslechy svědků. Výpovědi účastníků řízení je třeba (po pečlivém vyhodnocení z hlediska jejich důvěryhodnosti a pravdivosti) brát v potaz až jako poslední možnost v případě nedostatku jiných spolehlivějších informačních zdrojů. Spokojil-li se žalovaný bez bližší argumentace s prostým tvrzením osob zúčastněných na řízení, je zjevné, že o zjištění rozhodného skutkového stavu ani neusiloval. Proto je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný, resp. stavební úřad, za základ rozhodnutí, nemá v podstatné části oporu ve spise.

S ohledem na uvedené se soud již dalšími žalobními body zabýval jen okrajově.

Tvrzení žalobkyně, že se nemohla účastnit místního šetření, jelikož o jeho konání nebyla orgánem prvního stupně vyrozuměna, se nezakládá na pravdě, neboť z žalobkyní vlastnoručně podepsané doručky připojené k oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 11. 7. 2013, č. j. MUMN/3577/2013/boch, je zřejmé, že toto oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 16. 7. 2013. Proto tato námitka není důvodná.

K tvrzení žalovaného, že dne 1. 8. 2013 proběhla kontrolní prohlídka stavby oplocení, soud uvádí, že z oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 11. 7. 2013 je zřejmé, že orgán prvního stupně neprováděl kontrolní prohlídku, neboť výslovně uvedl, že „*podle § 49 odst. 1 správního řádu nařizuje ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 1. srpna 2013 (čtvrtek) v 8.30 hodin*“. Z tohoto oznámení je zřejmé, že se jednalo o ohledání na místě. Nejednalo se tak o kontrolní prohlídku stavby, byť i tu lze (na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně) podle § 133 odst. 1 části věty za středníkem stavebního zákona provést i u odstraňované stavby.

Pokud jde o tvrzení žalovaného, že k vyměřovacímu náčrtu předloženému žalobkyní není třeba přihlížet, neboť nemá vyhláškou předepsané náležitosti a chybí jeho číselné označení v evidenci katastrálního úřadu, soud uvádí, že z demonstrativního charakteru výčtu možných důkazních prostředků v ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že jako důkazní prostředek může sloužit vše, z čeho lze získat skutkové informace – tedy i taková listina. Uváděné vady žalobkyní předloženého důkazu (jež ovšem nejsou blíže vysvětleny ani doloženy) bylo možné zohlednit při vyhodnocení jeho důvěryhodnosti, avšak mělo se tak stát v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vznesení těchto argumentů až ve vyjádření k žalobě je zjevně opožděné a pro výsledek soudního řízení irelevantní.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozsudkem bez jednání zrušit, protože skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisem resp. částí spisu a nemá oporu ve spise. Pro tento závěr byly důkazy navržené žalobkyní nadbytečné, proto soud dokazování neprováděl. Jelikož soud shledal, že rozhodnutí stavebního úřadu trpí stejnými vadami jako napadené rozhodnutí, rozhodl současně podle § 78 odst. 3 s. ř. s. tak, že se zrušuje též rozhodnutí vydané v prvním stupni. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V dalším řízení stavební úřad zjistí výslechem svědků, zda v místě, kde má plot zasahovat na pozemek žalobkyně, skutečně existovaly zbytky oplocení, které měly být podle tvrzení osob zúčastněných na řízení pouze v rámci udržovacích prací obnoveny, nebo nikoliv. Přitom zohlední i způsob provedených prací, tj. posoudí, zda ve skutečnosti namísto údržby nedošlo k nahrazení původní stavby plotu stavbou zcela novou. Zohlední i dobu, kdy ke stavebním pracím došlo a z toho plynoucí právní režim takových prací z hlediska stavebního práva a na základě těchto zjištění teprve bude moci vyhodnotit, zda jde o „černou“ stavbu, jak ji prezentuje žalobkyně, či nikoliv. Vedle toho je nezbytné se zabývat též tím, zda stavba plotu neohrožuje majetek žalobkyně ve smyslu § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona tím, že je umístěna na pozemcích žalobkyně. Přitom v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů stavební úřad vyhodnotí oba v kontrastu stojící vyměřovací náčrty, a pokud ani na základě dalších zjištění řádně dokladovaných ve spise (např. osobami zúčastněnými na řízení namítanou neoficiálností povahou náčrtu předkládaného žalobkyní) nebude moci řádně tento důkazní rozpor vyhodnotit, zváží případné zpracování revizního znaleckého posudku či odborného vyjádření.

V souvislosti se zjevně panujícím sporem o umístění vlastnické hranice mezi pozemky žalobkyně a osob zúčastněných na řízení (teprve v závislosti na jeho rozřešení lze uzavřít, zda sporný plot přesahuje na pozemek žalobkyně) se navíc stavebnímu úřadu nabízí možnost postupovat podle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu a za současného přerušení řízení vyzvat obě strany sporu jako účastníky řízení k podání žaloby na určení hranice podle § 1028 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Je to totiž především soud v občanském soudním řízení, který by měl spor o rozsah vlastnického práva rozhodnout (srov. též analogicky ustanovení § 89 odst. 6 *in fine* a § 114 odst. 3 *in fine* stavebního zákona, které stavebnímu úřadu takovou výzvu stanoví jako povinnost). Teprve v případě neaktivity vyzvaných účastníků by stavebnímu úřadu nezbylo, než si o této otázce jako otázce předběžné učinit pro účely vedeného řízení i za pomoci shora zmíněného doplnění dokazování úsudek sám.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně v celkové výši 15.342,- Kč spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši

3.000,- Kč a v nákladech právního zastoupení. Ty jsou tvořeny jednak odměnou advokáta za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a repliky) po 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], jednak třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a dále částkou 2.142,- Kč odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty z odměny za zastupování a paušálních náhrad (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. února 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová